

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 czerwca 2013 r., pełnomocnik powódki I. J. wniósł o zasądzenie na rzecz powódki od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwoty 100.000 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 maja 2013 r. do dnia zapłaty, w tym 50.000 zł z tytułu odszkodowania za utratę wartości nieruchomości w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. oraz 50.000 zł z tytułu nakładów koniecznych poniesionych celem dostosowania budynku stanowiącego własność powódki do norm technicznych prawa budowlanego tj. przeprowadzenie tzw. rewitalizacji akustycznej, a ponadto o zasądzenie na rzecz powódki od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z poniesioną opłatą od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazał, iż powódka jest właścicielką nieruchomości położonej w strefie Z2 w obszarze ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., na której poziom dźwięku przekracza normę zapewniającą komfort życia i zamieszkiwania budynków mieszkalnych. Wskazał, iż podstawę roszczenia stanowi uchwała nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r., jak też przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska. Podkreślił, iż zgodnie z treścią ww. uchwały w terminie dwóch lat od dnia 4 sierpnia 2011 r. właściciele nieruchomości położonych na terenie obszaru mogą żądać ich wykupu lub odszkodowania związanego ze skutkami ograniczenia sposobu i zakresu użytkowania takich nieruchomości. Podkreślił, iż kwota dochodzonych roszczeń ma charakter wstępny i zostanie doprecyzowana po sporządzeniu opinii przez powołanego w sprawie biegłego (k. 2 - 4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 stycznia 2014 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż w realiach przedmiotowej sprawy powódka wniosła powództwo po upływie dwuletniego terminu zawitego przewidzianego w art. 129 ust. 4 ustawy prawo ochrony środowiska. Nie kwestionował, iż nieruchomość powódki znajduje się obecnie w obszarze ograniczonego użytkowania w strefie Z2, ale podkreślił, że nieruchomość ta była już wcześniej objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r., zgodnie z którym znajdowała się w całości w strefie M, odpowiadającej obecnie strefie Z1 i Z2. Wskazał, iż w związku z powyższym ograniczenia stanowiące podstawę roszczeń powódki powstały w dniu wejścia w życie rozporządzenia nr 50 tj. w dniu 24 sierpnia 2007 r., a nie, jak podnosi powódka, w dniu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa. Podkreślił ponadto, iż wejście w życie uchwały nie spowodowało żadnych nowych ani zwiększenia dotychczasowych ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości powódki mogących skutkować zasadnością roszczeń odszkodowawczych, a co za tym idzie ewentualne roszczenia przysługujące powódce już wygasły. Pełnomocnik pozwanego wskazał ponadto, iż zgłaszając roszczenie o odszkodowanie powódka nie przedstawiła żadnych dowodów wskazujących na powstanie szkody ani sposobu wyliczenia żądanych kwot, jak też nie wykazała związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy szkodą a regulacjami prawnymi wprowadzonymi na podstawie uchwały Sejmiku. Zaznaczył, iż powódka nie dowiodła jakoby w budynku w którym zamieszkuje istniał nieodpowiedni poziom klimatu akustycznego wymagający przeprowadzenia rewitalizacji akustycznej, jak też niewykazała, że na jej nieruchomości istnieje poziom klimatu wymagany przez Rozporządzenie nr 50. Zdaniem strony pozwanej samo położenie nieruchomości nie oznacza automatycznie, że na każdej nieruchomości występuje przekroczenie norm hałasu w środowisku dla zabudowy mieszkaniowej. Pełnomocnik pozwanego wskazał nadto, iż montaż klimatyzacji w żadnej mierze nie może zostać uznany za konieczny element rewitalizacji akustycznej. Podkreślił, że powódka nie wykazała jakoby aktualna izolacyjność budynku była niższa niż izolacyjność wymagana w miejscu położenia nieruchomości. Samo położenie nieruchomości w strefie (...) zdaniem strony pozwanej nie przekłada się na spadek jej atrakcyjności i wartości, a ewentualne obniżenie wartości nie nastąpiło z chwilą wejścia w życie uchwały skoro, lotnisko istnieje od 1934 r., a nieruchomość powódki znajduje się w obszarze ograniczonego użytkowania od 2007 r. Podkreślił, iż w realiach sprawy nie występują żadne istotne ograniczenia lub zmuszenia właściciela do zmiany dotychczasowego korzystania z nieruchomości (k.121- 138).

Pismem z dnia 12 lutego 2014 r. pełnomocnik powódki sprecyzował powództwo i podniósł, iż w realiach przedmiotowej sprawy zastosowanie może znaleźć dodatkowa podstawa prawna w postaci art. 435 k.c. Wskazał dodatkowo, że powoływanie się przez pozwanego na wygaśnięcie możliwości dochodzenia roszczeń stanowi nadużycie prawa podmiotowego i jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (k. 184-188).

Natomiast pełnomocnik pozwanego w piśmie z dnia 3 marca 2014 r. podtrzymując swoje wcześniejsze stanowisko, zakwestionował możliwość zastosowania do roszczeń powódki art. 435 k.c. oraz wskazał, iż nietrafnym jest zarzut naruszenia przez pozwanego prawa podmiotowego (k.197 – 203)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. J. jest właścicielką nieruchomości zabudowanej położonej przy ul. (...) w W., w obrębie 1-08-21, dla której prowadzona jest księga wieczysta o nr (...) (K.7-8, k.151).

(...) ograniczonego (...) został utworzony rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2007 r., nr 156, poz. 4276 – dalej rozporządzenie), które weszło w życie 25 sierpnia 2007 roku. Rozporządzenie to zostało wydane w oparciu o art. 135 ust. 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 roku prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2006 r., nr 129, poz. 902 ze zm.).

Na mocy powyższego rozporządzenia nieruchomość powódki znalazła się w obszarze ograniczonego użytkowania, w całości w strefie M. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia, w obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono:

- 1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową;
- 2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M - także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2.;
- 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust.2. W ust. 2 § 4 rozporządzenia wskazano, że w strefie M dopuszcza się zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy.

Natomiast w § 5 rozporządzenia wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków i określono, iż :

- 1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych;
- 2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach (k. 147 - 151).

W dniu 4 sierpnia 2011 r. weszła w życie uchwała nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 roku (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2011 r., nr 128, poz. 4086 wraz z załącznikiem nr 6 – dalej uchwała), na mocy której nieruchomość powódki znalazła się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania, w części w strefie Z2. Zgodnie z § 5 pkt 2 uchwały w obszarze ograniczonego użytkowania w strefie Z2 wprowadzono ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu i sposobu korzystania z terenu w postaci:

- a) zakazu przeznaczania terenów pod szpitale i domu opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,
- b) zakazu lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,
- c) zakazu zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali i domów opieki społecznej.

Na mocy § 6 uchwały wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania polegające na tym, że:

- 1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić odpowiednią izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z 7 lipca 1994 r. prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r., nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 r. nr 32, poz. 159 i nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy;
- 2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z 7 lipca 1994 r. prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r., nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 r. nr 32, poz. 159 i nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy.

Pismem z 5 kwietnia 2013 roku, powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 200.000 zł tytułem poniesionej szkody oraz kwoty 115.160,11 zł tytułem zwrotu koniecznych nakładów poniesionych celem dostosowania budynku do norm technicznych (k. 51). Pozwany nie uregulował należności we wskazanym przez powódkę terminie (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z powołanych dokumentów. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentów znajdujących się na wyżej wymienionych kartach, a Sąd nie stwierdził istnienia żadnych okoliczności mogących podważyć wiarygodność tych dokumentów.

Sąd oddalił wnioski dowodowe stron dotyczące powołania biegłych z zakresu akustyki, budownictwa, szacowania wartości nieruchomości, Zakładu (...) oraz z przesłuchania stron, albowiem dowody te nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

(...) ograniczonego (...) w W. utworzono rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 roku, natomiast na skutek zmian w funkcjonowaniu lotniska i w konsekwencji konieczności rozszerzenia terenu objętego obszarem ograniczonego użytkowania Sejmik Województwa (...) 20 czerwca 2011 roku podjął uchwałę nr 76/11 w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W..

W sprawie bezspornym było, iż nieruchomość powódki znajduje się w granicach obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., w strefie Z2. Istota sporu dotyczyła natomiast rozstrzygnięcia czy do dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 r. obowiązywało rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r., jak też czy ww. uchwała wprowadziła ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości powódki, a także czy w przedmiotowej sprawie upłynął już 2-letni termin określony w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska(Dz.U.2001 r. Nr 100 poz. 1085 ze zm. – dalej p.o.ś.) na dochodzenie odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z tej nieruchomości.

Powódka w pierwszej kolejności oparła swoje roszczenie na art. 129 ust. 1 i 2 p.o.ś zgodnie z którym, jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub

zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części albo żądać odszkodowania za poniesioną szkodę.

Podstawą do domagania się roszczeń z art. 129 ust. 1 i 2 p.o.ś. może być również ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości poprzez ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania (por. wyrok SN z 6 maja 2010 r. II CSK 602/09, LEX 585768). Stanowisko to wynika z faktu, iż ustanowienie takiego obszaru niewątpliwie obniża wartość nieruchomości oraz powoduje zwężenie granic własności i ścieśnienie wyłącznego władztwa właściciela względem położonej na obszarze ograniczonego użytkowania nieruchomości. Właściciel bowiem będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, w tym hałas..

Stworzenie obszaru ograniczonego użytkowania, w myśl art. 135 ust. 1 p.o.ś. może mieć miejsce, jeżeli z przeglądu ekologicznego, oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, albo z analizy porealizacyjnej wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu. Delegacja do określenia takiego obszaru oraz wskazanie rodzaju aktu prawnego w drodze którego następuje jego utworzenie zostało uregulowane w art. 135 ust. 2 p.o.ś.

W dacie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., tj. 25 sierpnia 2007 roku (data wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 roku), art. 135 ust. 2 p.o.ś. wskazywał, że obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, tworzy wojewoda, w drodze rozporządzenia. Przepis ten uległ zmianie na podstawie art. 19 pkt 5 ustawy z 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz.U. z 2005 r., nr 175, poz. 1462, dalej ustawa z 29 lipca 2005 r. o zmianie), która to zmiana zaczęła obowiązywać od 1 stycznia 2008 roku. Według nowego brzmienia art. 135 p.o.ś. kompetencje do tworzenia w drodze uchwały obszaru ograniczonego użytkowania uzyskał Sejmik Województwa, który przejął w tym zakresie dotychczasowe uprawnienie wojewody. Zmianie uległa również forma aktu prawnego, którym ustanawiano obszar ograniczonego użytkowania, gdyż zgodnie z nowym brzmieniem obszar ten tworzy się w drodze uchwały, a nie jak dotychczas na mocy rozporządzenia.

Zdaniem Sądu zmiana, która zaszła we wskazanym powyżej przepisie w dniu 1 stycznia 2008 r. nie wpłynęła na moc obowiązującą rozporządzenia Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r., albowiem w przypadku zmiany treści przepisu upoważniającego, polegającej na zmianie organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 8 lipca 2011 r. sygn. akt VI ACa 140/11, LEX nr 929402). Takie stanowisko wynika z § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r., nr 100, poz. 908), stosowanego również na mocy § 32 ust 3 w zw. z § 143 ww. rozporządzenia do aktów prawa miejscowego, zgodnie z którym jeżeli zmianie ulega treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego. Na moc obowiązującą rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 r., nie wpłynęła również zmiana art. 135 ust. 2 ustawy w zakresie formy aktu, albowiem kwestia ta została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych tj. w art.47 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o zmianie, zgodnie z którym akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Ponadto na moc obowiązującą rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 r. wpływu nie miała również zmiana art. 135 ust. 2 p.o.ś. dokonana z dniem 15 listopada 2008 r. ustawą z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2008 r., nr 199, poz. 1227). Zmiana ta w postaci m.in. uchylenia art. 51 ust. 1 pkt. 1 i art. 51 ust. 8 p.o.ś., miała bowiem charakter porządkujący i określała jedynie okresy od kiedy tracą moc przepisy wykonawcze

dotyczące przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Zakres spraw przekazanych do uregulowania omawianym aktem wykonawczym nie został również zmieniony rozporządzeniem Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2010 r. nr 213, poz. 1397), które weszło w życie 15 listopada 2010 r., gdyż w § 2 ust. 1 pkt. 30 i w § 3 ust. 1 pkt 59 rozporządzenie to wprowadziło jedynie niewielkie korekty stanu prawnego, niezmienniające podstawowego znaczenia przepisów.

Powyższe stanowisko odnośnie skutków wprowadzenia zmiany treści art. 135 ust. 1 i 2 p.o.ś., obowiązującej od 15 listopada 2008 r., znajduje także potwierdzenie w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2011 r., sygn. akt II CSK 421/10, LEX nr 863961, wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2012 r., sygn. akt I CSK 509/11, OSNC nr 2/2013, poz. 26 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 31 sierpnia 2009 r., sygn. akt IV SA/Wa 2569/07, LEX nr 518044).

Uznać zatem należy, iż przepisy rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. zachowały moc obowiązującą do czasu wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W..

Za takim stanowiskiem przemawia także treść uzasadnienia uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 z 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., z którego wynika wprost, że dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego użytkowania – rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 r. – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej, a jak zostało wskazane powyżej, zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Pogląd ten zaprezentowany został również w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Warszawie m.in. w wyroku z 30 listopada 2010 r. sygn. akt VI ACa 1156/10 (LEX nr 682525) w wyroku z 6 lipca 2011 r., sygn. akt. VI ACa 14/11(LEX nr 852391) czy też w wyroku z 8 lipca 2011 r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 140/11 (LEX nr 929402).

Zgodnie z art. 129 ust. 4 p.o.ś. zgłoszenie żądań przewidzianych w art. 129 ust. 1 – 3 p.o.ś. może nastąpić w terminie zawitym dwóch lat od dnia wejścia w życie regulacji powodującej ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Zawity charakter terminu, w którym muszą zostać zgłoszone żądania właścicieli nieruchomości położonych w obszarze ograniczonego użytkowania w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem, znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (tak m.in. wyroku z 10 października 2008 r. sygn. akt II CSK 216/08, LEX nr 577165 czy też w wyroku z dnia 21 sierpnia 2013 r. sygn. akt II CSK 578/12).

W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, iż dwuletni termin, w którym powódka mogła zgłosić żądanie oparte na art. 129 ust. 2 p.o.ś., liczony od dnia wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., upłynął 25 sierpnia 2009 r. Mając zatem na względzie, iż I. J. wystąpiła z powództwem w dniu 26 czerwca 2013 r. tj. po upływie ustawowego terminu do zgłoszenia roszczenia, powództwo podlegało oddaleniu.

Ponadto, zdaniem Sądu nie można uznać, że podjęcie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 i jej wejście w życie z dniem 4 sierpnia 2011 r. ponownie otworzyło dla powódki drogę do dochodzenia roszczeń w trybie art. 129 ust. 1-3 p.o.ś. Powyższa uchwała nie wprowadziła bowiem w odniesieniu do nieruchomości należącej do powódki żadnych nowych ograniczeń w porównaniu do tych nałożonych rozporządzeniem nr 50 wydanym przez Wojewodę (...). Nieruchomość powódki zgodnie z rozporządzeniem nr 50 znalazła się w całości w strefie M, stosownie natomiast do uchwały nr 76/11 umieszczona została w strefie Z2. Określone w § 6 uchwały nr 76/11 wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania były (pomimo różnic redakcyjnych) takie same jak przewidziane w § 5 rozporządzenia nr 50. W odniesieniu zaś do nieruchomości powódki uchwała nr 76/11 zniósła natomiast przewidziane w § 4 rozporządzenia nr 50 zakazy budowlane zabraniające w obszarze ograniczonego użytkowania przeznaczania nowych terenów pod zabudowę mieszkaniową, zmiany sposobu użytkowania budynków

w całości lub w części na cele mieszkaniowe, czy budowy nowych budynków mieszkalnych. Dlatego też uznać należy, że wskutek wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 r. powódce nie została wyrządzona żadna nowa szkoda.

Sąd w całości podziela przy tym pogląd wyrażony w wyroku z 12 kwietnia 2013 r., sygn. akt IV CSK 608/12 (LEX nr 1347892) w którym Sąd Najwyższy stwierdził, iż art. 129 ust. 2 p.o.ś przyznaje odszkodowanie za szkodę spowodowaną wejściem w życie aktu prawnego wprowadzającego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w dotychczasowy sposób lub w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, a zatem szkoda podlegająca naprawieniu na podstawie ww. artykułu nie powstaje, gdy kolejny akt prawa miejscowego utrzymuje dotychczasowe ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości. Taka sytuacja miała niewątpliwie miejsce w przedmiotowej sprawie.

Wskazać należy, iż nie każda nowelizacja aktu prawnego wprowadzającego obszar ograniczonego użytkowania, jak i wejścia w życie nowego aktu prawnego zastępującego jeden obszar ograniczonego użytkowania innym rozpoczyna bieg nowego terminu do wystąpienia z roszczeniami uregulowanymi w art. 129 ust. 1 – 3 p.o.ś. Skutek ten może odnieść jedynie taka nowelizacja lub zmiana, która dotyczy danej nieruchomości. Przyjęcie, że każda zmiana obszaru ograniczonego użytkowania, czy to materialna, czy też formalna (np. zmiana organu, zmiana formy aktu prawnego), rozpoczyna bieg terminu od nowa, niweczyłoby niewątpliwie cel ustawodawcy przyświecający mu przy wprowadzeniu art. 129 ust. 4 p.o.ś. Powyższy przepis z jednej strony stanowi bowiem ułatwienie dla osób występujących z roszczeniami związanymi z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a z drugiej strony określenie dwuletniego terminu zawitego na ich dochodzenie pozwala na stosunkowo szybkie wywiązanie się z zobowiązań związanych z ograniczeniami oraz zagwarantowanie, że roszczenia nie będą się pojawiać w przyszłości, co umożliwia prowadzenie przewidywalnej gospodarki finansowej. Należy zatem przyjąć, że bieg terminu do występowania z roszczeniami na podstawie art. 129 p.o.ś. rozpoczyna się od nowa wyłącznie dla osób, dla których zmiana obszaru powoduje skutki negatywne i tylko w zakresie tych skutków (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 1 grudnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt I CSK 86/10, LEX nr 818554).

W odniesieniu natomiast do wskazywanej przez powódkę ewentualnej podstawy żądania pozwu w postaci art. 435 k.c. (szkoda spowodowana ruchem przedsiębiorstwa napędzanego siłami przyrody) wskazać należy, iż regulacja art. 129 p.o.ś. stanowi *lex specialis* względem art. 435 k.c., a co za tym idzie wyłącza jego stosowanie co do roszczeń określonych w art. 129 ust. 1-3 p.o.ś. Za takim stwierdzeniem przemawia chociażby wyraźne oznaczenie terminu zawitego, w jakim możliwe jest dochodzenie tychże roszczeń. Przyjęcie odmiennego zapatrywania podważałoby sens regulacji zawartej w ustawie prawo ochrony środowiska, skoro w razie upływu przewidzianych w niej terminów możliwym byłoby dochodzenie odszkodowania na podstawie reguł ogólnych zawartych w kodeksie cywilnym. Dlatego też w ocenie Sądu roszczenia pozwu nie mogły zostać uwzględnione na podstawie art. 435 k.c.

Jako niezasadny należało uznać również podniesiony przez powódkę zarzut naruszenia przez pozwanego art. 5 k.c. Nie ulega wątpliwości, iż powódka po wejściu w życie rozporządzenia nr 50 nie wykazała wymaganej inicjatywy i nie podjęła działań w kierunku zgłoszenia pozwanemu roszczeń odszkodowawczych. Nie wykazała jednocześnie, aby w okresie, kiedy mogła skutecznie zgłosić swoje roszczenia istniały ku temu jakiegokolwiek przeszkody. Wszystkie dokumenty w postaci informacji udzielanych przez pozwanego czy też załączony wyrok sądu mające potwierdzać utratę mocy obowiązującej rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku, datowane są na okres po upływie terminu zawitego liczonego od daty wejścia w życie rozporządzenia, tj. po 25 sierpnia 2009 roku. Nie sposób zatem uznać, że informacje w nich zawarte mogły wprowadzić powódkę w błąd, co w efekcie pozbawiło ją możliwości dochodzenia przysługujących jej roszczeń, skoro w dacie wydania tychże dokumentów, niezależnie od stanu wiedzy powódki uprawnienie z art. 129 ust. 2 p.o.ś. wygasło. W realiach przedmiotowej sprawy brak jest podstaw do stwierdzenia, że powódka podejmowała jakiegokolwiek działania mające na celu realizację przysługujących jej roszczeń, dlatego też zarzut naruszenia art. 5 k.c. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności niniejszej sprawy Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka przegrała niniejszą sprawę w całości, a zatem na rzecz pozwanego należy zasądzić poniesione przez niego koszty procesu. Złożyły się na nie koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, tekst. jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 490) oraz kwota 17 zł wniesiona tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.